Předposlední paragraf díla pojednává o povinnosti poddlužníkově podati zprávy o pohledávce (§ 301. ex. ř.). Povinnost tato není soukromoprávního rázu, není to povinnost odpovídající nějakému nároku na uznání, jejž by měl exekut (a na jeho místě vymahající věřitel) proti poddlužníkovi, jest to povinnost rázu processualního sui generis, která sice má podobnost s jinými povinnostmi manipulačními, avšak není s nimi totožná. Od všeobecné povinnosti, podati svědectví, zejmena liší se tím, že nezakládá se jako tato na právu státu samého, nýbrž odpovídá jí právo věřitele na informaci Pochybno jest, zda zákon i v případě zabavení papírů jmenovaných v § 296. ex. ř. dává nárok na podání zpráv. — Je-li poddlužník nespůsobilý k právním jednáním, povinen jest podati zprávy jeho zákonný zástupce, za nepřítomného poddlužníka však nemůže ad hoc býti zřízen opatrovník. Je-li poddlužník v konkursu, nárok na podání zprávy jde proti kridatáři, ne proti správci konkursní podstaty Byla-li zabavena pohledávka hypotekární, povinen jest ke zprávě dlužník osobní, nikoli vlastník hypotéky (vzhledem k § 320. odst. 4.) Prohlášení poddlužníka, že jest ochoten dluh zaplatiti není dispositivním, neobsahuje uznání. Kompaciscentem smlouvy uznávací mohl by býti jen věřitel z pohledávky; obsahovalo-li by prohlášení poddlužníkovo uznání, nepotřeboval by vymáhající věřitel již přikázání, aby proti poddlužníku mohl postupovati, vzhledem k § 310. ex. ř. by dokonce kladné zodpovědění otázky § 301, č. 1, (kdyby v něm spatřováno bylo uznání) vůči jednomu z věřitelů mělo za následek po případě i odsouzení ve sporu vedeném jiným věřitelem vymáhajícím. Je-li podáno prohlášení přesně dle zákona, neobsahuje ani mimosoudní doznání, jelikož se týká existence pohledávky, nikoli skutečností; může se však ovšem státi, že poddlužník uvede i faktické okolnosti, což eventuálně býti může mimosoudním doznáním.

Dílo končí zmínkou o nároku věřitelově na vývoj situace processní. Tímto nárokem rozumí spisovatel ono plus, jež přísluší exekučnímu zástavnímu věřiteli ve srovnání se smluvním věřitelem zástavním, nárok na jisté processualní prostředky za příčinou uspokojení (na přikázání pohledávky, na zřízení opatrovníka). Bližší pojednání o tomto nároku ponechává však autor do oddělení o realisování zabavené pohledávky. *Tilsch.*

Die Executions-Ordnung. Systematisch dargestellt von Dr. *Georg Neumann*, k. k. Oberlandesgerichtsrath. Register von Dr. Franz Tampier. Wien, 1900, Manz.

Spisovatel předesílá své práci stručnou předmluvu, seznam obsahu a přehled literatury. Pak nastiňuje v úvodě »Přehled obsahu exekučního řádu« (§ 1.): soustavu exekučního řádu; pojem exekuce uhražovací; její podmínky a prostředky, jež rozřaďuje dle různého hlediska jednak na přímé (dotýkající se bezprostředně dlužníkova majetku) a na nepřímé (namířené v prvé řadě proti osobě dlužníkově), jednak dle předmětu vykonatelného nároku (dle soustavy zákonné); posléze pojem řízení zajišťovacího, jeho podmínky a rozdíl od exekuce uhražovací, jakož i pojem, podmínky a rozdíl exekuce k zajištění a prozatimních opatření. Napotom spisovatel seskupil své výklady ve tři díly, z nichž prvé dva jsou věnovány exekuci uhražovací, poslední pak řízení zajišťovacímu; obsahem prvého dílu jest všeobecná část, druhého pak zvláštní část řízení exekučního. Další rozdělení jest na oddíly, hlavy a paragrafy, které jsou číslovány celým dílem nepřetržitě (z paragrafů číslem 1. označen jest úvod).

Dílu I. oddíl prvý zabývá se »ustanoveními všeobecnými« a rozebírá v hlavě I. jednotlivé zásady řízení exekučního, a to: officiosnosť řízení (§ 2., v čem se zračí úchylky ze zásady té a její zákonodárný důvod), dále že netřeba, dáti se advokátem zastupovati (§ 3, úchylky z této zásady, a kdo může býti zmocněncem v řízení exekučním); dále povšechné zásady, řízení se týkající (§ 4.), kde pod čís. 1. až 8. jedná se o ustanoveních §§ 50—64. ex. ř. — (*čís. 1.*: po-

všechná zásada § 78. ex. ř., zejména neplatí v řízení exekučním předpisy c. ř. s. o klidu a přerušení řízení, nelze mluviti o zmeškání ve smyslu c. ř. s., a zvláště též nelze roků určených k úkonům exekučním odročovati pro nedostavení se účastníků; právo chudinské; *čís. 2.* návrhy účastníků; *čís. 3.* rozhodování v řízení exekučním, výslech účastníků, ústní projednávání, protokolování, účinky nedostavení se k roku; *čís. 4.* usnesení: kdo je vydává, kdy výjimečně rozhoduje se rozsudkem, prohlašování a doručování usnesení, vyrozumívání o jednotlivých exekučních úkonech a jinakých událostech exekučního výkonu a zásady §§ 428.—430. c. ř. s.; *čís. 5.* lhůty; *čís. 6.* vliv soudních prázdnin na řízení exekuční; *čís. 7.* navrácení ku předešlému stavu; *čís. 8.* doručování); — posléze nauku o rekursu (§ 5.; §§ 65.—67. ex. ř. a §§ 514.—528. c. ř. s.; zvláště vytýkají se úchylky od c. ř. s. platné pro řízení exekuční). — Hlava II. »Příslušnosť soudů pro exekuci. Soud povolující exekuci a soud exekuční.« Tu spisovatel, vytknuv jako »všeobecné zásady« (§ 6.) zásady §§ 51. ex. ř. a 41. odst. 2. a 44. j. n., vykládá nejprvé (§ 7.) o soudu povolujícím a exekučním vůbec (soud povolující, usnesení exekuci povolující, objem působnosti soudu povolujícího, soud exekuční, kdy výkon exekuce pokládá se za započatý, po kterou dobu trvá působnosť soudu exekučního, místní meze této působnosti, současné působení několika soudův exekučních na základě téhož povolujícího usnesení); pak jedná o příslušnosti k povolení exekuce (příslušnosti soudu povolujícího § 8.), o příslušnosti k výkonu exekuce (§ 9., i věcné i místní), i probírá (§ 10.) »pochybnosti co do příslušnosti; příslušnosť několika exekučních soudův,« jedná o případech §§ 20. a 69. ex. ř., § 23. ex. ř. a min. nař. z 24. čna. 1897 čís. 157 ř. z., o delegaci k výkonu exekuce dle § 30. a 31. j. n. a o předpisech §§ 21. a 22. ex. ř.; a končí (§ 11.) nástinem objemu působnosti soudův exekučních. — V hlavě III. »Orgány výkonu exekuce. Všeobecné předpisy o orgánech výkonných (§§ 25.—32. ex. ř.)« rozřaďují se příslušná ustanovení na přehled všeobecný (§ 12.), na nauku o objemu úřední působnosti výkonných orgánův a všeobecných předpisech pro orgány ty (§ 13.) a posléze o stížnosti na orgány výkonné (§ 14.). — Věnovav hlavu IV. pojednání »O podmínkách exekuce« rozeznává spisovatel: *A.* podmínky hmotné a *B.* podmínky formelní. Jako hmotná podmínka exekuce uvádí se exekuční titul, jenž co do pojmu svého se vyměřuje, při čemž docházejí povšimnutí předpisy §§ 7.—12. ex. ř. (*a*) exekuce pro jiného nebo proti jinému, než pro koho nebo proti komu zní titul exekuční, *b*) splnění výminky, uplynutí lhůty pro splnění, *c*) závazek alternativní; § 15.); dále vypočítávají se povšechně tuzemské tituly exekuční (§ 16.: I. rozsudky a jinaká rozhodnutí, II. smíry, III. určité listiny), jedná se zvláště o rozsudku tuzemském jakožto exekučním titulu (§ 17.), vykládají se předpisy o exekuci na základě cizozemských titulův exekučních (§ 18.), o příslušnosti k vyřizování exekučních návrhů na základě cizozemských titulův exekučních, řízení o tom a o způsobu vyřízení (§ 19.), uvádějí se státy, ohledně nichž vzájemnosť jest zaručena (§ 20.). *B.* Pod záhlavím »Formelní podmínky« (§ 21.) jedná pak spisovatel: 1. o návrhu na povolení exekuce (§ 54.), 2. o soudním povolení exekuce (§ 63.) a o řízení při rozhodování o exekučním návrhu, zejména též o hromadění několika exekučních prostředkův. — Poslední, V. hlava dílu I. »Náklady exekučního řízení. Meze exekučního donucování« obrací se nejprvé (§ 22.) k výkladu zákonných ustanovení o nákladech exekučního řízení, načež další, rozsáhlejší její stať jedná o obmezení exekučního donucování — v ten způsob, že po úvahách povšechných vypočítávají se (§ 23.) předměty vyjmuté z exekuce jednak z důvodů čl. VI. u. z. k ex. ř. (I.), jednak v zájmu veřejném (II.), dále z ohledu na dlužníka (ježto dotčené věci buďto do jisté míry s osobou dlužníkovou těsně souvisí, buďto jich odejmutím byla by dlužníkovi znemožněna buď jeho existence, pokud se týče vedení domácnosti, buď výchova dítek, buď živnosť nebo povolání), a posléze pro zvláštní právní povahu dotčených věcí (IV.). Na konec pak jsou doložena zákonná obmezení exekuce

na nároky (§ 24.), jež zevrubněji roztřiďují se na takové, jež naprosto exekuci nepodléhají (*A.*), dále uvádějí se obmezení exekuce ohledně jednotlivých nároků (*B.*), zejména ohledně příjmův osob ve službách veřejných a jich pozůstalých a ohledně příjmů z poměru pracovního a služebního, jež jsou buďto zcela z exekuce vyjmuty (1), buď vůči jistým privilegovaným nárokům exekuci částečně podrobeny (2), buďto podléhají částečně exekuci vůči všelikým nárokům, třebas ne vůči všem měrou rovnou (3); a posléze seskupují se obmezení exekuce ohledně jinakých majetkových práv (*C*).

Díl II. věnován jest, jak již uvedeno, nauce o zvláštních ustanoveních řízení exekučního, Jeho oddíl druhý: »Způsoby exekuce. Exekuce pro pohledávky peněžité« podává v hlavě VI. přehled jednotlivých druhův exekuce (§ 25.), přičiňuje všeobecné poznámky o exekuci pro pohledávky peněžité (§ 26.) a vymezuje všeobecné zásady o exekuci na jmění movité (§ 27.) V hlavě VII.: »Exekuce pro peněžité pohledávky na movité, hmotné věci«, nejprvé (§ 28.) vytčeny zásady všeobecné, pak jedná se o zabavení (§ 29.), o výkonu zabavení (§ 30.), o uschování (§ 31.) a odejmutí peněz (§ 32.), dále o zpeněžení zabavených věcí v ten způsob, že předem (§ 33.) podávají se zásady všeobecné, načež vykládá se o návrhu na povolení prodeje (§ 34.), o povolení prodeje a přístupu (§ 35.), o dražbě (§ 36: *a*) příprava dražby, *b*) její výkon), o prodeji z volné ruky (§ 37.: *A.* exekuce na cenné papíry a jich zpeněžení, *P.* prodej jiných předmětů než cenných papírů, z volné ruky) a o řízení rozpočetním (§ 38.: *A.* bezprostřední vydání, *B.* použití prodejového výtěžku, pokud se týče peněz, při zabavení odejmutých, jest-li tu více věřitelův). V hlavě VIII.: »Exekuce na peněžité pohledávky« spisovatel vyznačiv (§ 39.) zásady všeobecné, zabývá se povolením zabavení a jeho výkonem (§ 40.), vykládá o zvláštních ustanoveních při zabavení některých pohledávek (§ 41: 1. zabavení peněžitých pohledávek proti eráru nebo fondu jsoucímu ve správě veřejné, 2., veřejných obligací, znějících na určité jméno, nebo pro určitý účel vinkulovaných. a 3 peněz a cenností uložených u rakousko-uherské banky); o zabavení pohledávek naznačených v § 296 ex. ř. a pohledávky z police pojišťovací (§ 42.), o zabavení pohledávek, knihovně zastavním právem zjištěných (§ 43., při čemž zejména též dochází povšimnutí otázka o exekuci na hypotekární pohledávku již zaplacenou a dosud knihovně váznoucí), o pořadí zástavních práv na pohledávky (§ 44.), o zpeněžení zabavených peněžitých pohledávek (§ 45. povšechně a zvlášť o obecných zasadách přikázání pohledávek, zejména též knihovně zjištěných), o právních účincích přikázání pohledávek (§ 46.: I. ustanovení společná oběma druhům přikázání, a zvláštní ustanovení II. ohledně přikázání k vydobytí a III. na místě placení) i o jinakém zpeněžení zabavených peněžitých pohledávek (§ 47.). — Hlava IX. »Exekuce na nároky, na vydání nebo plnění věcí hmotných« jest po vytknutí zásad všeobecných (§ 48.) pooddělena na rozbor předpisův o exekuci na nároky týkající se věcí movitých (§ 49.) a nemovitých (§ 50.). Další, X. hlava: »Exekuce na jiná majetková práva« zabývá se podmínkami této exekuce (§ 51.), zabavením a zpeněžením těchto práv (§ 52.) a podrobnostmi této exekuce (§ 53.: 1. exekuce na výměnek, 2. na ideální podíl na vlastnictví k movitým věcem hmotným, 3. na podíl na jmění nedělenem, 4. na práva patentní, 5. na práva autorská, a 6. na podniky živnostenské, závody tovární a p.). Nejrozsáhlejší stať celého díla tvoří hlava XI.: »O exekuci na jmění nemovité.« Po úvodu, majícím za předmět zásady všeobecné (§ 54.), přichází na řadu vnucené založení práva zástavního (§ 55.), načež dle zákonného pořadí sleduje vnucená správa — a to: její význam (§ 56.), zahájení (§ 57: *a*) pojmenování správce, *b*) vyzvání k dlužníkovi a *c*) odevzdání zřízenému správci), pořadí a poměr vnucené správy k jiným způsobům exekuce (§ 58.), jednotnosť vnucené správy téže nemovitosti a přístup (§ 59.), okamžik započetí působnosti správcovy (§ 60.), objem správcových práv a povinností (§ 61.: vůbec, v případech zvláštních; svolení exekučního soudu k opatřením správcovým, dozor nad působností správcovou a kladení účtův),

použití důchodův a složení výtěžků (§ 62.), rozdělování přebytků (§ 63.), vnucená správa ideálních částí nemovitostí (§ 64.), ukončení vnucené správy (§ 65.), účinek vyhlášení konkursu na jmění dlužníkovo po čas vnucené správy (§ 66.) a vnucená správa hor a podílu na horách (§ 67.). Potom spisovatel podává všeobecné poznámky o vnucené dražbě nemovitostí (§ 68.), načrtává povšechně její postup (§ 69. pravidelný a zároveň úchylky od postupu pravidelného); načež obírá se její zahájením (§ 70.: I. návrh dražební, II. povolení dražby), přístupem (§ 71.), účinkem povolujícího usnesení a poznámkou zahájeného dražebního řízení (§ 72.), přípravou dražby (§ 73.), odhadem (§ 74.), zvláštnostmi ohledně nemovitostí ve veřejné knize nezapsaných (§ 75.), stanovením dražebních podmínek (§ 76.: předložení návrhu dražebních podmínek, jich povaha, řízení při stanovení dražebních podmínek, navrhuje-li vymáhající věřitel úchylky dle zákona přípustné, pravidelné dražební podmínky, úchylky od nich dle zákona přípustné, i řízení při stanovení dražebních podmínek ohledně nemovitostí, ve veřejné knize nezapsaných), zásadou uhražovací a prozatímním zjištěním stavu břemen (§ 77.), nařízením dražebního stání, dražebním ediktem a jinakými vyzváními účastníkův (§ 78.), vyhlášením dražebního ediktu a přípravou dražebního stání (§ 79.), dražebním stáním (§ 80. předsevzetí dražby, § 81. rozhodnutí o udělení příklepu, § 82. rekurs na rozhodnutí o udělení neb odepření příklepu a účinky rozhodnutí o udělení a odepření příklepu § 83.), prozatímní správou (§ 84.), odevzdáním nemovitosti vydražiteli a vkladem jeho práv do veřejných kněh (§ 85.), úchylkami od pravidelného postupu dražebního řízení (§ 86. přehled, § 87. jednotlivé případy a to: I. odpor pro nedostatečnou úhradu předcházející hypoteky, II. zrušení dražebního řízení z důvodů jemu zvláštních, III. odložení řízení, IV. předražek a dražba opětná), rozpočtem nejvyššího podání — (§ 88. přehled, § 89. kruh účastníků, k nimž při rozpočtu se přihlíží, a pořadí jich nároků: I. kruh reálních účastníků vůbec, II. přehled nároků, k nimž se při rozpočtu přihlíží, dle jich pořadí, III. všeobecná zásada o pořadí nároků na nejvyšší podání odkázaných, při nepostačitelnosti podstaty, a IV. případ postoupení přednosti dle § 30. knih. zák.; § 90. objem nároků, k nimž při rozpočtu přihlížeti sluší: 1. případ prodeje dle konkursního řádu, 2. § 216. č. 1. ex. ř., 3. § 216. č. 2. ex. ř., 4. § 216. č. 3 ex. ř. 5. ostatní věcné nároky v knihovním pořadí a to: *A.* služebnosti, výměnek a jiná reální břemena a *B.* peněžité pohledávky; § 91. přikázání útrat, § 92. pohledávky simultanní, § 93. řízení rozpočetní, § 94. usnesení rozpočetní a dílčí podstata a § 95. rekurs na usnesení rozpočetní) — načež obírá se umořením starých břemen hypotekárních (§ 96.) a poukázav na ustanovení §§ 240.—248. ex. ř. a min. nař. z 5./5. 1897 čís. 115 ř. z., končí výkladem o prodeji nemovitostí ve zvláštních případech (§ 98.: I. vnucená dražba nemovitosti, náležející do konkursní podstaty, II. zcizení nemovitosti takové správcem podstaty dle zásad exekučního řízení, a III. dražba nemovitosti společné.).

Dílu II. oddíl třetí: »Exekuce pro jiné nároky, než pohledávky peněžité« jest rozčlánkován v hlavě XII.: »Exekuce, by byly vydány nebo plněny věci, neb aby bylo něco vykonáno, opomenuto nebo trpěno« na všeobecný přehled (§ 99.); dále na výklad o exekuci, by byly vydány nebo plněny věci movité (§ 100.), by postoupeny nebo vyklizeny byly věci nemovité, předměty vlastnictví horního a lodi (§ 101.); na povšechný přehled exekučního uskutečnění nároku, by něco bylo vykonáno, opomenuto nebo trpěno § 102.); na zvláštní pojednání o exekučním vynucení úkonů (§ 103. 1. nezastupitelných a pouze na vůli dlužníkově závislých a 2. úkonů zastupitelných), by bylo vydáno prohlášení vůle (§ 104.), by něco bylo opomenuto nebo trpěno (§ 105.); a na rozbor otázky útrat v uvedených případech a žaloby o interesse (§ 106.).

Oddíl čtvrtý: »Donucovací prostředky společné více exekučním prostředkům« zahrnuje v sobě § 107. o vazbě a § 108. o přísaze vyjevovací.

Předmětem oddílu pátého: »Ochrana proti exekuci« jest po všeobecném přehledu (§ 109.) hlava XIII. »Právní pomůcky exekučního řádu proti působnosti exekučních titulův«, t. j. žaloby upravené §§ 35.—38. ex. ř. a náhrada žalob §§ 35. a 36. ex. ř. (§ 110: výpočet jednotlivých případů sem náležejících; § 111.: § 35. a 38. ex. ř.; § 112.: § 36. a 38. ex. ř.; § 113. náhrada za žaloby dle §§ 35. a 36. ex. ř., totiž 1. návrh dle § 40. ex. ř., 2. rekurs jako opravní prostředek k odvrácení exekuce a 3. ustání v exekuci orgánem výkonným dle § 46. ex. ř.; § 114: § 37. a 38. ex. ř.) — a hlava XIV.: »Zrušení, obmezení a odložení exekuce« (§ 115. poznámky předchozí, § 116. zásady všeobecné, § 117. zrušení exekuce, § 118. obmezení a § 119. odložení její.)

Dílu III.: »Řízení zajišťovací« předeslány jsou způsobem obvyklým přehled a zásady všeobecné (§ 120.), načež pojednává se ve hlavě XV. o exekuci ku zajištění (§ 121. podstata této exekuce a exekuční prostředky k zajištění přípustné, § 122. podmínky exekuce ku zajištění, § 123. příslušnosť a řízení; zrušení a obmezení exekuce ku zajištění). Celé dílo zakončuje se hlavou XVI. »O prozatímních opatřeních« (§ 124. předběžné poznámky, § 125. podmínky prozatímních opatření, § 126. zajišťovací prostředky: I. k zajištění peněžitých pohledávek, II. jinakých nárokův; § 127. nařízení a výkon prozatímních opatření: 1. příslušnosť, 2. návrh, 3. rozhodnutí o návrhu, 4. forma rozhodnutí a 5. výkon prozatímních opatření; § 128. právní ochrana proti povolení prozatímních opatření: 1. rekurs, 2. odpor; § 129. zrušení a obmezení učiněného opatření; § 130. nárok na náhradu škody toho, proti němuž prozatímní opatření bylo nařízeno; a § 131. zvláštní případy prozatímních opatření jinými zákony připuštěných: 1 v řízení pro rušenou držbu: *a)* dle § 456. c. ř. s. a §§ 340—342. obč. z., *b)* dle § 458. c. ř. s., 2. dle § 382 č. 8. ex. ř. a 3. zájemní popis t. zv. invecta et illata).

Posléze dlužno co do zevní úpravy jen ještě poznamenati, že práce opatřena jest rejstříkem, jednak abecedním dle hesel obsahu, jednak chronologickým, jenž vypracován jest drem Františkem Tampierem; dále na jednotlivých stránkách na hoře v stejné výši s číslem jejich jest vždy naznačen příslušný § díla se stručným označením obsahu, čímž hledání v knize zajisté úspěšně se urychluje. —

Dle předmluvy záměrem spisovatelovým bylo vylíčiti soustavně ustanovení exekučního řádu v souvislosti s ostatními procesními zákony a právem hmotným, i pokusiti se o řešení četných otázek sporných. Ježto však spisovateli zároveň jednalo se o to, by jeho dílem byl poskytnut snadný přehled celého obsahu zákona, vynasnažil se o stručnosť, proćež nedotkl se všech otázek sporných, a nepoužil judikatury v plném rozsahu.

Co se předem soustavy práce dotýče, uchýlil se spisovatel od zákonného uspořádání látky hlavně dvojím směrem, totiž jednak tím, že exekuce na jmění movité došla svého rozboru před vylíčením exekuce na jmění nemovité, jednak tím, že o ustanoveních §§ 35.—45. ex. ř. pojednáno až na konci výkladův o exekučním řízení. Lze-li již proti této druhé úchylce namítati, že nebylo důvodu upouštěti od zákonného rozdělení na část všeobecnou a zvláštní, tím méně lze schváliti úchylku prv naznačenou, uváží-li se, že jí byla přivoděna zbytečná rozvláčnosť stati o exekuci na movité jmění, ježto pak v této stati zhusta rozebírány byly předpisy platné o exekuci na jmění nemovité, čehož by při šetření zákonného pořadu nebylo bývalo zapotřebí. Dále bylo by si bývalo přáti větší stejnoměrnosti v rozboru jednotlivých částí. Tak především díl třetí, jednající o řízení zajišťovacím, zůstává co do zevrubnosti rozboru značně za dílem prvým a druhým. V podrobnostech pak spisovatel, upadaje místy v rozvláčnosť a zbytečné opakování (na př. v §§ 55., 61. a 117.), jindy počíná si s nepoměrnou stručností (na př. v §§ 67, a 97., kde spokojuje se pouhým poukazem na příslušné §§ zákona, i při rozboru ustanovení odhadního řádu nemovitostí).

Co se týče pramenů, z nichž spisovatel čerpal, nebylo by bývalo od místa v zájmu snažšího porovnávání, kdyby byl spisovatel uváděl je nikoli

úhrnkem, nýbrž vždy na tom místě, kde jich právě bylo použito. To platí zejména o dovolávání se literatury a zákona, z nichž příslušné stati, pokud se týče §§ pouze úvodem té které hlavy nebo § se vypočítávají, v podrobnostech však původ toho, co se tvrdí, zřejmým není; tím pak prozkoumávání práce místy podstatně se stěžuje. Dále (zajisté pouhým nedopatřením) jsou mylně uvedeny citáty některých §§; tak na str. 11. pod č. 5. § 50. místo § 58 odst. 1., na str. 65. v pozn. 4. čl. IX. č. 8. místo čl. IX. č. 1., na str. 108. lit. c § 264. odst. 3. místo § 264 odst. 2., na str. 244. v § 76. místo § 145. § 146., na str. 333 § 216. č. 4. místo § 216. poslední odstavec. Ne zcela přesně reprodukuje se ustanovení zákona — na str. 42. § 16. I. 1 slovo »pravoplatné« (§ 1. č. 1. ex. ř.), na str. 48. § 19. odst. 1. slova »einer anderen hiezu berufenen Behörde« (§ 82. odst. 2. ex. ř.: »von einem anderen hiezu berufenen ausländischen öffentlichen Organe«), na str. 69. § 24. A č. 1. vynecháno slovo »Gemeindecassen«, na téže stránce § 24. A č. 2 slovo »Forderung« místo »Versicherungssumme« (pozměněno dle odpovědi min. sprav. k § 290. č. 2.), na str. 298. III. 1 in fine »ale jen k návrhu vymáhajícího věřitele« (§ 204. odst. 2. ex. ř. »k návrhu nebo z moci úřední« a na str. 447. č. 1. slova »okresní soud, u něhož exekut má svůj obecný soud ve věcech sporných« (§ 375. odst. 1. ex. ř.: okresní soud, naznačený v § 4. č. 6. ex. ř.). Zákonnému názvosloví nevyhovují slovo »abzutreten« na str. 53. (§ 44. j. n.: »überweisen«) a slova: »Die Verwendung der Einkünfte«) na str. 213. (§ 119. ex. ř. »Verwaltungserträgnisse«). Na str. 407. v pozn. 1. ze spisu: Emil Ott, »Soustavný úvod ve studium nového soudního řízení« nesprávně cituje se díl I. § 39.—45. místo § 38. str. 179.—181. Konečně omyl tiskový shledati lze na str. 155. § 46. I. 1 »dem Drittschuldner« místo »dem Verpflichteten« a na str. 403. č. 1. 3. řádka: »den Verpflichteten« místo »den betreibenden Gläubiger«.

O b s a h e m svým odpovídá dílo úkolu, jejž si spisovatel v předmluvě vytkl. Podáváť přehled o celém obsahu exekučního řádu a uvozovacího jeho zákona, i dodatečných ustanovení o exekučním řízení vydaných; všímá si zejmena pečlivě souvislých ustanovení jednacího řádu pro soudy a instrukce pro výkonné orgány; poukazuje na příslušná ustanovení civilního řádu soudního a zákona organisačního; používá k osvětlení vedle literatury a motivů též odpovědí ministerstva spravedlnosti o otázkách nových zákonů procesních, dbá bedlivě judikatury a používá dokonce i výnosů ministerstva spravedlnosti, které byly k soudům vydány, ale jinak neuveřejněny. Úspěšně slouží k lepšímu porozumění věci praktické případy rozpočtu ohledně úroků (str. 336.) a ohledně simultánních hypotek (str. 340. a násl. při čemž nedopatřením na str. 341. druhý řádek se shora uvedeno x = 3600 K místo počtně správného x = 1800 K).

Co týče se j e d n o t l i v o s t í, stůjž zde řada poznámek:

Na str. 4. pozn. 2. spisovatel prohlašuje povolení exekuce na přihlášení přípustným pouze při zabavení věcí hmotných a při vydání nebo plnění věcí. Jakkoli vzhledem k § 16. ex. ř. jest vůbec přes výslovný předpis § 161 j. ř. velmi pochybno, zda lze připustiti tuto úchylku ze zásady officiálnosti, přece z druhé strany, pakliže se to uzná, není důvodu, proč by se takto obmezovala, i také z předpisu § 161. j. ř. nic podobného neplyne.

Proti mínění spisovatelovu, že v řízení exekučním strany bez ohledu na obnos mohou i v místech, kde jest dvé nebo více advokátů, dáti se zastupovati každou svéprávnou osobou mužského pohlaví (str. 6, § 3 poslední odst.), dalo by se namítati, že, an § 52. v tomto směru nic nenařizuje, dle § 78. ex. ř. rozhodným jest tu § 29. c. ř.

Pouhým theoretisováním jest, vytýká-li spisovatel (str. 13) jako zvláštní úchylku řízení exekučního od ustanovení civilního řízení co se rekursu týče, že není rozdílu mezi řízením ve věcech nepatrných a ostatními druhy řízení, načež to blíže vykládá a dále nepřesně tvrdí, že návrh na povolení exekuce zapisuje se do nového rejstříku (E; § 232. odst. 1. j. ř.)

Na str. 14 zastává spisovatel názor, že jsou-li v témž vyhotovení dvě usnesení, ohledně nichž platí různé lhůty rekursní, platí 14tidenní lhůta bez ohledu na to, která část béře se v odpor. Naproti tomu sluší uvážiti, že pouhé nahodilé pojmutí několika usnesení do téhož vyhotovení nemůže přece míti vliv na zásadu o neprodlužitelnosti lhůt, jež by se takto zvracela.

Nelze přisvědčiti mínění, jako by exekuční úkony, předsevzaté bez příslušného povolení v noci, v neděli nebo ve svátek, byly neplatné a bezúčinné, a že by je slušelo k stížnosti dlužníkově zrušiti (str. 32 č. 4. odst. 2.); vždyť ani v § 30. ani na jiném místě ex. ř. nic podobného ustanoveno není. Dlužníku ovšem zachovává se právo stížnosti dle § 68. ex. ř.

Že by exekučním řádem byl zrušen dv. dekret z 26. listopadu 1826 čís. 2234 sb. z., jednající o tom, jak jest si počínati, by authentika nebyla porušena (str. 66 pozn. 9), jest pochybno, an exek. řád toho se nedotýká (čl. I. odst. 2. u. z. k ex. ř.).

K plodům, tudíž k přírůstku a následkem toho k příslušenství čítají se (na str. 69): *b*) ryby v rybníce, pokud nebyly vyloveny, a zvěř v lese, pokud nebyla chycena, *c*) domy, budovy a jiné věci zřízené na pozemku s úmyslem, by tam stále zůstaly. Správností tohoto mínění zajisté netřeba se ani zabývati.

Zcizení zabavené věci dlužníkem neposuzuje se dle § 183. tr. z. a zák. z 25./5. 1883 č. 78. ř. z. (str. 86), nýbrž jen dle tohoto zákona, jelikož ono ustanovení § 183 tr. zák. bylo jím zrušeno.

K ustanovení § 258. ex. ř. podotýká se na str. 93 odst. 2., že nelze více, jakmile výtěžek soudem exekučním byl vydán, nastupovati u něho žalobou o výsadné uspokojení z výtěžku dotýčné věci, nýbrž že se pouze ponechává osobě súčastněné, by příslušnou žalobou nastoupila u soudu dle j. n. příslušného. Bylo by bývalo zajisté zajímavo zvěděti, kdo pak má býti žalován, a z jakého právního důvodu.

Na téže stránce (odst. 5.) uvádí se: »Invecta et illata nejsou v držbě pronajímatelově nebo pro pachtovatelově, leda, že vykonav své právo zástavní, vzal je v uschování.« Pak jsou v držbě?? — »Pronajímatel může vykonávati své právo zástavní nebo přednostní dle § 258 ex. ř. ještě před splatností, tudíž také pro nájemné, nebo pachtovné ještě nedospělé« Naproti tomu sluší uvážiti, že dle § 1101. obč. z. zákonné zástavní právo pronajímatelovo k invecta et illata vzniká teprve podáním žaloby o nájemné, ač ovšem, bylo-li takto založeno, má dle dv. d. z 3./11. 1819 č. 1621. sb. z. s. pořadí hned ode vznesení svrchků do najatého předmětu.

Byl-li při exekuci, povolené na přihlášení se, exekuční návrh výkonným orgánem dle § 161. ex. ř. soudci pro marné uplynutí lhůty měsíční předložen, má to v zápětí, že věřitel znova u exekučního soudu vymoci si musí ústně nebo písemně příkaz k výkonu exekuce, a soud dle § 74. ex. ř. posoudí, zda útraty této nové žádosti jsou nutnými, (str. 94 na konci a str. 95 na poč.). Avšak takovýmto způsobem mohla by se věc do nekonečna protahovati a zásada § 16. odst. 1. ex. ř. by se tím mařila; protož by se snad lépe doporoučelo, by vymáhající věřitel byl vyzván, by do jisté krátké lhůty se prohlásil, chce-li v exekuci pokračovati, ježto jinak pokládalo by se za to, že zřekl se pokračování v exekuci, a že následkem toho tato byla by zrušena.

Poznámka spisovatelova k § 283. odst. 2. ex. ř., že vydává-li se výtěžek dražební věřiteli přímo orgánem výkonným, dlužno úroky vypočísti až do dne vydání, ježto dle § 283. odst. 3. teprve tímto okamžikem pohledávka pokládá se za zaplacenu (str. 126), jednak odporuje jasnému znění § 283. odst. 2. ex. ř., jednak nemá valné ceny praktické, ježto vydání stane se ihned při roku dražebním nebo po něm.

V otázce, zda možnou jest exekuce na hypotekární pohledávku zaplacenou, ale dosud nevymazanou, spisovatel souhlasí (str. 148 a 149) s názorem Reinholdovým (Gerichtshalle 1898, č. 28. a 29.), že takovéto vedení exekuce jest neplatným, a že se proti němu připouští žaloba dle § 37. ex. ř. Uváží-li se však, že ustanovení § 469. obč. z. jest pouhým důsledkem veřejné víry

knih veřejných, že dle této veřejná kniha pro toho, kdo nevěděl a při náležité bedlivosti též věděti nemohl, že jest neúplnou nebo nepravdivou (ježto se stavem skutečným, z knih nezřejmým se neshoduje), pokládá se za pravdivou a úplnou, že nerozeznává se, z jaké příčiny a jakým způsobem kdo práv knihovních pro sebe nabývá — dlužno v oné otázce zaujati stanovisko opáčné (viz též nález repertoria č. 143.).

K otázce, zda v případě, že byla přikázána pohledávka, o které dlužníkem již byl spor zahájen, vymáhající věřitel, jemuž byla přikázána, může vzhledem k předpisu § 234. c. ř. s. vstoupiti do sporu jako strana hlavní, odpovídá spisovatel na str. 157 pod čís. 4. způsobem kladným, i pro případ přikázání k vydobytí, i pro případ přikázání na místě placení. Onen případ zdá se spisovateli býti nepochybným, ježto »nenastává změna v osobě žalobcově, jímž i na dále zůstává dlužník, za něhož pouze spor dále vede věřitel, jakožto mandatář, jemu soudem vnucený«. Nenastala-li však změna v osobě žalobcově, pak není tu případu v § 234. c. ř. s. zmíněného, a zbývá pravdou o postavení vymáhajícího věřitele jen to, co dále bylo shora uvedeno, a co odpovídá též předpisu § 308. ex. ř. Dodává-li se pak ještě ku konci, že též z obsahu žaloby musí býti zjevno, že věřitel jest jen mandatářem, ježto týž musí opodstatniti, proč jest oprávněn, by cizí pohledávku zažaloval, dlužno míti na zřeteli, že se právě předpokládá, že žaloba byla již dlužníkem podána, a že zmocnění věřitelovo bude vykázáno právě přikazujícím usnesením, následkem kterého věřitel dle zákona jako zástupce dlužníkův do sporu vstoupí a zejména též výlučně oprávněn bude vysouzenou hodnotu přijímati. V případě přikázání na místě placení lze s míněním spisovatelovým souhlasiti.

Jakkoli dlužno shodovati se s náhledem, že vymáhající věřitel, jemuž pohledávka k vydobytí byla přikázána, ručí za škodu, kterou způsobil dlužníkovi liknavým nebo nedbalým její vymáháním a zejména tím, že mu řádně rozepře neopověděl (str. 161 ad 2.), přece jest pochybno, zda dlužník má právo, uplatniti tento svůj nárok žalobou dle § 35. ex. ř. Neboť, třeba že pohledávku ku kompensaci se hodící sluší za podmínek § 35. ex. ř. nepochybně pokládati za důvod žaloby té, dlužno způsobilost tu přiznati pouze vzájemnému nároku, rovněž již vykonatelnému a to jednak pro zásadu: liquidi cum illiquido nulla est compensatio, jednak proto, že by jinak dlužník zažalováním nároků vzájemných i naprosto neodůvodněných mohl exekuci protahovati (§ 42. č. 5. ex. ř.).

Názor, že nárok vymahajícího věřitele ve smyslu § 316. druhé věty ex. ř. promlčuje se dle § 1489. obč. z. ve třech letech, bude správným tehda, vztahuje-li se ustanovení § 1489. obč. z. též na náhradní nároky ze smlouvy plynoucí. Pakli však obmezuje se promlčecí lhůta § 1489. obč. z. pouze na náhradní nároky z činů nedovolených, bude platnou vzhledem k tomu, že ohledně případu § 316. druhé věty ex. ř. výslovně se poukazuje na § 1397. obč. z., i ve příčině promlčení táž lhůta, jako v případě § 1397. obč. z., tudíž třicetiletá (str. 165.).

Že by, jest-li tu více dědiců, každý spoludědic přihláškou dědickou stal se spoluvlastníkem jednotlivých kusů pozůstalostních dle poměru svého dědického podílu, jak tvrdí se na str. 178 odst. 3., zajisté vyvraceti netřeba.

V nauce o vnuceném založení práva zástavního k nemovitostem, ve veřejných knihách nezapsaným, prohlašuje se (str. 189 B odst. 2.), že, ačkoli zákonem se nevyhledává výkaz vlastnického práva dlužníkova, nicméně nelze zabavení povoliti, objeví-li se, že dlužník jest sice držitelem, ne však též vlastníkem. Vzhledem k znění zákona (§ 91. ex. ř.) však spíše by se doporučovalo i v tomto případu na výkazu držby přestati a vlastníku ponechati žalobu dle § 37. ex. ř.

Co se týče otázky, jaký vliv vyhlášení konkursu na jmění dlužníkovo má na vnucenou správu dlužníkových nemovitostí, nelze oproti příslušným vývodům spisovatelovým, jenž i po čas trvání konkursu připouští vnucenou správu pro věřitele reální a ty, pro něž vnucená správa již před vyhlášením konkursu pravoplatně byla zahájena (str. 224 a 225), nepovšimnouti si toho,

že do všeobecné podstaty konkursní plyne to, co zbude z výtěžku za podstatu zvláštní, a že by tudíž všeobecné podstatě ušel tento zbytek v případě, když by ohledně těch kterých nemovitostí k jich prodeji nedošlo. Dlužno tudíž vývodům spisovatelovým přisvědčiti s tím obmezením, že vnucená správa ovšem nevadí zcizení dotyčné nemovitosti, a že došlo-li k němu, vnucená správa přemění se dle § 161. ex. ř. v prozatimní správu a pak se zruší.

K vývodům o přístupu (str. 234 a násl.) dlužno přisvědčiti.

Došlo-li pro liknavost vydražitelovu v placení nejvyššího podání k opětovné dražbě, jest otázkou, může-li vydražitel úroky, v mezičasí hypotekárním věřitelům zaplacené, na těchto zpět požadovati. Oproti záporné odpovědi spisovatelově (str. 283) dlužno k tomu poukázati, že dle § 157. odst. 1. ex. ř. nemůže si sice vydražitel úroků těch sraziti z plodů a užitků, jež mu vrátiti jest, že však tím není vyloučena samostatná žaloba oproti věřitelům hypotekárním, již by slušelo posuzovati dle zásad občanského práva o bezdůvodném obohacení.

Hledíc k předpisu § 20. knih. zák. nejeví se býti důvodným názor (str. 285 odst. 3.), jako by prozatímní správu slušelo knihovně poznamenati, a to tím méně, ano nelze seznati, jaký by byl účinek této poznámky.

Ačkoli motivy nasvědčují mínění (na str. 292 odst. 2.), že v případě, jest-li pro vymáhajícího věřitele právo zástavní již vloženo, odpadne ohledně něho vyzvání dle § 206. ex. ř., že jeho zástavní právo zůstane i na dále v knihách a vymažou se pouze poznámky, týkající se dražebního řízení, dlužno uvážiti, že zástavní právo ve smyslu § 208. ex. ř. má týž účinek, jako zástavní právo založené způsobem vnuceným, i jest zastávati názor, že v případě shora dotčeném stane se pro vymáhajícího věřitele poznámka vykonatelnosti dle § 89. ex. ř.

Zajisté nebylo by bývalo nezajímavým, dotknouti se v nauce o opětovné dražbě (str. 303 a násl.) otázky, jak lze vysvětliti, že dle § 154. posl. odst ex. ř. o dražbě opětovné vyrozumívají se též osoby oprávněné ku koupi zpáteční, kdežto přec právo jejich dle § 133 posl. odst. ex. ř. v době tam naznačené již zaniklo? K téže kapitole buďte připojeny i další poznámky: Knihovní poznámka opětovné dražby není exekučním řádem nařízena a tudíž dle § 20. lit. *b*. knih. zákona jest nepřípustnou (str. 304, odst. 3.). Oproti Schauerově poznámce 3. k § 154. ex ř. souhlasiti jest s názorem (str. 303 pozn. 19.), že nájemce, jehož právo jest v knihách, nemá práva, žádati za dražbu opětnou. Nelze přisvědčiti mínění (str. 306 odst. 2.), jako by při opětovné dražbě bylo lze odporovati udělení příklepu zejmena též proto, že v řízení tom bylo pokračováno, ačkoli prvotní vydražitel před uplynutím lhůty k rekursu na povolení opětovné dražby již k soudu složil zadržélé a v hotovosti splatné částky nejvyššího podání i s úroky, ježto důvody, pro něž lze odporovati udělení příklepu, jsou v § 184. ex. ř. výlučně vypočtěny; prvotní vydražitel, nepodav z uvedené příčiny rekursu na povolení opětovné dražby, pozbyl tím práva, jemu § 154. odst. 2. vyhraženého, a někdo jiný k odporu z naznačeného důvodu není oprávněn. Zejména velmi nebezpečnou byla by zásada (str. 305 a 306), jakoby důvody zrušovací, i všeobecné, i ony § 200. ex. ř. nevztahovaly se na opětovnou dražbu. Uvádí-li se, že důvody zrušovací jen potud mohou se dotýkati dražebního řízení, pokud dražba nezačala, nebo pokud příklep pravoplatně nebyl udělen, i že opětovná dražba právě teprve tehdy jest možnou, byl-li příklep pravoplatně udělen — nelze přehlédnouti, že pravoplatným povolením dražby opětovné dražba prvotní a tudíž i zejména příklep dřívější pozbývají účinnosti (§ 154. odst. 2. ex. ř.) a že dražba znova počíná. Spisovatel sám (str. 307) uznává obtíže plynoucí z jeho názoru pro ten případ, že nemovitosti přes opětovné pokusy nebude lze prodati; a zajisté nebylo nijak úmyslem zákonodárcovým, by onen nejistý stav snad po leta trval, a dotčená nemovitost i dlužníku i věřitelům zůstávala po leta odejmutou.

K právům spočívajícím na věcném právu k nemovitostem čítají se (str. 309, § 89., 1) též vložená práva nájemní (??), a praví se (táž str. č. 2.

odst. 3 na konci), že k nárokům, ve veřejné knize nezapsaným, náležejí v jistém (jakém?) smyslu též nedoplatky na úrocích a plněních z hypothek a břemen.

Ve velmi sporné stati o tom, jaký význam a dosah při rozpočtu nejvyššího podání má postoupení knihovní přednosti (str. 314 a 315), jest pochybno, zda v případě, zanikla-li pohledávka, která přednosť postoupila, nicméně postoupení přednosti má účinek — pojímá-li se postoupení přednosti tak, že v konkurenci věřitelů ustupuje jeden druhému pod tou samozřejmou výminkou rozvazovací, dojde-li vůbec mezi nimi ke konkurenci, t. j. budou-li tu obě pohledávky v čas rozpočtu nejvyššího podání; i dlužno, hledíc k zásadě § 442. poslední věty obč. z., případ, že byla postoupena přednosť před břemenem reálním, opravňujícím k opětujícím se dávkám, řešiti poněkud odchylně od mínění spisovatelova (str. 312 odst. 3. a 4.) tak, že věřitel, jemuž byla přednosť postoupena, dostávati bude po čas trvání reálního břemena naturální dávky z něho plynoucí, a s tím, co snad zbude z pohledávky jeho v čas zrušení reálního břemena, odkázán bude na prvotním svém místě na zbylý uvolněný kapitál.

Nelze seznati zákonodárné příčiny, proč spisovatel na str. 319 lit. g) v souhlasu s odpovědí ministerstva spravedlnosti (č. 3. k § 216.) obmezuje hledě k slovnému znění § 216. č. 3. ex. ř. toto ustanovení pouze na mzdu na penězích, a nikoli též na jiné příjmy služební.

K poznámce, že výměnek nadále plniti dlužno jen v mezích rozpočetního usnesení (str. 324 odst. 3.), poukazuje se opětně na § 20. b) knih. zák.

Ježto i v případě nepostačitelnosti uhražovacího kapitálu dávky plynoucí z reálního břemene dle znění § 226. odst. 2. ex. ř. dlužno in natura poskytovati, jsou bezpředmětnými vývody str. 324 odst. 3.

Jako již na jiných místech, též na str. 328 odst. uvádí se libovolně v život knihovní poznámka, zákonem neopodstatněná. Podobně má se věc se vkladem zástavního práva pro závazek k plnění úroků z pohledávky zúročitelné, časem vázané a vydražitelem převzaté (str. 329 odst. 2. na konci).

Zásadám hmotného práva příčí se mínění (str. 329. odst. 4 posl. věta), že jestli pohledávka o vrácení věna súročitelnou, připadají úroky, docílené až do splatnosti pohledávky, věcně oprávněným, pokud se týče vymáhajícím věřitelům, ježto dle § 1229. obč. z. splatnosť pohledávky o vracení věna nastává teprve smrtí toho neb onoho manžela, úroky po čas trvání manželství připadají manželovi (§ 1227. obč. z.) a opáčná úmluva, příčíc se pojmu a účelu věna, byla by neplatnou.

K výkladům o simultánních zástavách při rozpočtu nejvyššího podání (str. 339 a násl.) budiž poznamenáno, že, neprodávají-li se veškeré simultánně zavazené nemovitosti, bylo by de lege ferenda důslednějším, bráti za základ výpočtu dle § 222. ex. ř. ohledně nemovitostí prodávaných nejvyšší podání a ohledně nemovitostí neprodaných cenu odhadní, obojí však se zřetelem na břemena, simultánní hypotece předcházející, ježto důvod, označený na str. 346 zajisté mohl by míti dobře platnosť i tehda, když všechny nemovitosti se prodávají. Spisovatel dále vytknuv na str. 348 zásadu, že náhradní nárok ve smyslu § 222 ex. ř. přísluší též osobám, z reálního břemena oprávněným a těm, jež mají nárok na uspokojení, opomenul zabývati se otázkou, jednak co má se státi s uhražovacím kapitálem, z ostatních hypotek doplněným, co se tohoto doplňku týče; jednak, neprodaly-li se ostatní hypoteky, jakou praktickou cenu pro reálně oprávněného bude míti vklad náhradního nároku, a bude-li týž zejmena oprávněn, žádati doplněk naturálního plnění od vlastníků hypotek neprodaných. Posléze budiž poukázáno k pochybným zajisté otázkám, zda odečítají se břemena, vydražitelem bez srážky z nejvyššího podání převzatá (str. 349), a zda oprávněným přísluší právo volby (str. 350 č. 2.).

Povážlivým jest náhled, že přísaha vyjevovací ve smyslu 2. odst. § 47. ex. ř. má místo, jakmile exekuce na movitý majetek zůstala bezvýslednou, třeba by exekuce immobilární výsledek zabezpečovala (str. 392); i dlužno tu poukázati jednak na důvody, provedené v článku Bumově, na str. 392, pozn. 2

citovaném, jednak dále i k tomu, že zákon mluví hlavně o movitém majetku, ježto tento snadno lze věřiteli učiniti nepřístupným, a nikoli též o nemovitém, o němž to neplatí.

K § 96. ex. ř. poznamenává na str. 428 odst. 2 poslední věta, že obmezení exekuce státi se může též tím způsobem, že u dobrovolně zřízených práv zástavních vymaže se poznámka vykonatelnosti. To jest správné ovšem tehda, jde-li pouze o takováto práva. Byla-li však další práva nuceným způsobem založena, dlužno tato, pokud se týče některé nebo některá z nich zrušiti, ježto by to nemělo pro dlužníka valné ceny, odstraniti vykonatelnosť ohledně zástavních práv tu již jsoucích, a při tom další nemovitosti jeho stížiti vykonatelným právem zástavním.

Uznává-li se na str. 442 odst. 2 za možnou exekuce ku zajištění též na základě tuzemských rozsudků ještě nedoručených, lze proti tomu namítati, že možnosť exekuce takové jest výronem působnosti rozsudku proti stranám, že působnosť ta dle § 415. c. ř. s. nastává teprve doručením rozsudku, že by se při nejmenším učiniti musela výhrada pro případ § 193. c. ř. s. a že nebylo by lze nalézti rozdílu mezi § 415. a 452. odst. 1 c. ř. s.

Tolikéž nelze přisvědčiti mínění (str. 445 d), α), β), jakoby v případech §§ 7., 9. a 10. ex. ř. věřitel mohl vésti aspoň exekuci ku zjištění, uváží-li se, že exekuci té nevadí ta okolnosť, že rozsudek nebo jiný titul exekuční není dosud vykonatelný, nýbrž jiné příčiny, které jí právě tak překážejí, jako exekuci uhražovací.

Porovnává-li se znění odst. 1 § 386. ex. ř. (flüchtig oder der Haft verdächtig) se zněním 2. odstavce téhož § (wegen Fluchtverdachts), podobá se, že § 386. odst. 2. č. 2. ex ř. obmezuje se pouze na ten případ, jestli odpůrce z útěku pouze podezřelým, že však neplatí tehda, vydal-li se skutečně na útěk. O této otázce spisovatel (str. 460) se nezmiňuje.

Posléze odporuje znění zákona (§ 387 odst. 1., zur Zeit anhängig), prohlašuje-li se (str. 460, § 127. a) za trvání sporu za příslušný k povolení prozatimních opatření vždy procesní soud I. stolice.

Tím, co posud uvedeno, nebylo se ovšem dotčeno se všech otázek, jichž dílo se dotýká. Vadiť tomu účel a dovolený rozsah tohoto přehledu. — Úhrnkem jest dílo, jehož nástin právě byl podán, prací ponejvíce kompilátorskou, pracně a se znamenitou pílí sestavenou. Rozbor celé látky zákonné a přehledné uspořádání všech pomůcek, jaké spisovatel měl po ruce, činí dílo to zajisté velmi cenným příspěvkem a podkladem pro další a zevrubnější studium zákona, ve svých podrobnostech tak obtížného. Pro krátkosť času, jaký spisovateli k spracování vybýval, dlužno spis jeho co nejmírněji posuzovati; bylť prvým soustavným dílem a dojista prvým potřebám zcela vyhovoval, i lze s potěšením uvítati slib spisovatelův v předmluvě, že si ponechává zevrubnější rozbor pro komentář k exekučnímu řádu, který co nejdříve vydati chce, a projeviti přání, by skutečně tak se stalo. *Dr. Vážný.*

Dr. *Arthur Skedl, Das österreichische Civilprocessrecht.* Svaz. I., str. 446; Lipsko 1900.[1])

V předmluvě spisovatel uznává civ. říz. s. rakouské za úplně samostatné, od něm. říz. s. značně se odchylující; tvrdí však, že nutno literaturu něm. civ. ř. důkladně seznati a sice vzhledem ku příbuzenství obou a k hist. vývinu. Účelem díla pak má býti nejen úvod ve studium processualního práva, nýbrž dílo to má hleděti ke všem theoretickým a prakticky důležitým problemům, i též praktikovi sloužiti k tomu, aby důkladně a logicky správně mohl zákona užiti. Konečně autor omlouvá se, proč nebylo užito judikatury nejvyššího soudu. pravě, že civ. ř. teprve krátký čas je v platnosti a že judikatura ta nezaujala veškeré právní obory; rovněž nebylo hleděno díla Kleinova: Vorlesungen, poněvadž prý rukopis spisovatelův byl hotov v listopadu 1899.

[1]) Srov. kritiku téhož díla od Dr. M. Pollaka v Jur. Blätter, 1900, str. 449.